

Зима. Війна...

Анатолій Клименко

Зима. Війна.
Канонада гримить
не вщухає.
Місто все ще живе,
не вмирає..
Ще чимало будинків стоїть.
Хоч ворожа арта
їх потроху з землею рівняє.
Місто все ще стоїть,
не вмирає,
і життя своє
в темних підвалах ховає,
в потаємних куточках
самого свого забуття.
Так буває,
коли паросток ніжний
крізь асфальт небуття
пробиває свій шлях
до нового життя;
так буває..
Вени окопів
пронизують тіло землі.
Там тіла молоді
до сирії землі
молоде життя
притискають.
І буває отак,
що у венах оціх
тіла молодих
життя свої молоді
цій землі залишають,
спраглу землю
кровю живою своєю
сповна напувають.
Так буває..
А буває ще так,
що життя молоде

у атаку іде,
і все, що йому дороге
собою закриває.

Так буває..

І тілом своїм,
молодим,
ще живим,
землю рідну
вкриває..

І серцем своїм,
гаряим таким,
всю планету
навік обіймає.

Так буває..

10.01.23